

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΣΧΟΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ-ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ, ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΕ ΘΕΜΑ:

Μετάφραση και Σχολιασμός των άρθρων «Soccer emerges as the Gulf crisis potential icebreaker» και «Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage» του James M Dorsey.

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΑΜ: Ξ2014054

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ: ΛΙΒΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΜΑΡΤΙΟΣ 2021

Περιεχόμενα

<u>1.</u>	<u>Εισαγωγή</u>	3
<u>2.</u>	<u>Πρωτότυπο κείμενο 1</u>	4
<u>3.</u>	<u>Μετάφρασμα κείμενο 1</u>	8
<u>4.</u>	<u>Πρωτότυπο κείμενο 2</u>	13
<u>5.</u>	<u>Μετάφρασμα κείμενο 2</u>	16
<u>6.</u>	<u>Σχολιασμός</u>	19
<u>7.</u>	<u>Επίλογος</u>	25
<u>8.</u>	<u>Βιβλιογραφικές αναφορές</u>	26

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τα προς μετάφραση κείμενα αποτελούν δύο άρθρα του James M. Dorsey ‘Soccer emerges as the Gulf crisis’s potential icebreaker’ και ‘Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage’. Η παρούσα πτυχιακή εργασία αποτελείται από το εισαγωγικό κομμάτι, το πρωτότυπα κείμενα και τα μεταφράσματα. Στη συνέχεια ακολουθεί η κειμενική ανάλυση, ο σχολιασμός των μεταφραστικών προβλημάτων και οι τρόποι επίλυσης που επιλέχθηκαν. Η εργασία ολοκληρώνεται με τα συμπεράσματα. Γενικά, τα συγκεκριμένα άρθρα απευθύνονται σε ευρύ και όχι μόνο σε ειδικό κοινό όπως για παράδειγμα οπαδούς ποδοσφαίρου.

2. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 1

Soccer emerges as the Gulf crisis's potential icebreaker

By James M. Dorsey

A podcast version of this story is available on [Soundcloud](#), [Itunes](#), [Spotify](#), [Stitcher](#), [TuneIn](#), [Spreaker](#), [Pocket Casts](#) and [Tumblr](#)

It was on the soccer pitch that 2022 World Cup host Qatar definitively shrugged off the UAE-Saudi-led economic and diplomatic boycott of the Gulf state as the crisis entered its third year with no prospect of resolution.

World soccer body FIFA's abandonment of Saudi-United Arab Emirates-backed plans to expand the 2022 World Cup from 32 to 48 teams just days before the boycott's June 5 second anniversary could not have come at a more opportune moment.

The FIFA decision came on the heels of Qatar's unexpected winning of the Asian Cup and was followed by reports that the Gulf state's sovereign wealth fund was negotiating the acquisition of British club Leeds United.

The acquisition would give Qatar a second top European team after Paris Saint-Germain and potentially take the soccer aspects of the rift to the English Premier League, home to UAE-owned Manchester City, at a time that soccer has emerged as a battlefield in the Gulf rift. So would a possible Saudi acquisition of Manchester United.

The soccer pitch has been but one venue on which Qatar has been scoring points. Three years into the boycott, Qatar's detractors – Saudi Arabia, the UAE, Bahrain and Egypt -- have failed to either force Qatar to accept demands that would have undermined its independence and sovereignty or convince the international community of the legitimacy of their approach.

On the contrary. Qatar is thriving economically, having with the help of Oman, Turkey and Iran compensated for the rupture in logistics caused by the breaking off of airlinks with its detractors and the closure of its only land border with Saudi Arabia.

Moreover, rather than being internationally isolated, Qatar has succeeded in deepening relations with the world's major powers – the United States, China, Europe, Russia and India – and reinforced its position as mediator or key player in conflicts ranging from Afghanistan to Gaza.

Ironically, Qatar has been able to turn the Gulf crisis into one of the few issues that the world's rivalling powers agree on and fortify the cul de sac in which its detractors find themselves. Washington, Beijing, Moscow, Brussels and Delhi all want the Gulf crisis resolved but have failed to convince Riyadh and Abu Dhabi that everyone would be best served by a resolution that allows all parties to save face even if it falls far short of the boycotters' demands.

Those demands reflected a broader Saudi and UAE policy that aims to shape the greater Middle East, stretching from Central Asia to the Horn of Africa, in their mould and aims to force governments to tow a Saudi-UAE line that promotes autocracy, rejects political participation, opposes political Islam and violates human rights.

They boycotters demand that Qatar align its military, political, social and economic policies with those of other Gulf states, shutter its Al Jazeera television network and other Qatar-funded media outlets, end military cooperation with Turkey and close down a Turkish military bases in the country.

In a rebuke of the boycotters who also demanded that Qatar revoke citizenship granted to political refugees from Saudi Arabia, the United Arab Emirates, Egypt and Bahrain, the Gulf state, on the third anniversary of the boycott, issued the region's first asylum law.

The law applies explicitly to human rights defenders; journalists, writers and researchers; political, religious and ethnic minority activists; and former or current officials opposed to their government's policies who are threatened by persecution.

To be sure, Qatar's positioning of itself as a defender of human rights has holes in it that make it look like Emmenthaler cheese. Domestically, press freedom is non-existent. The government abruptly in May closed the Doha Centre for Media Freedom after firing its first two directors for taking the organization's goal literal. As free-wheeling and hard-hitting as Al Jazeera can be in its regional and international reporting, as careful it is not to cover Qatar's warts or take reporting to wherever the chips fall when it touches on Qatari interests.

It took widespread criticism for Al Jazeera to suspend two journalists and pull a recent seven-minute, Arabic language video it posted to its social media channels that claimed Jews exploit the Holocaust and that Israel is the genocide's "greatest beneficiary."

To be fair, the network said the video "contravened its editorial standards" and mandated that all staff participate in a bias and sensitivity training.

The contradiction between Qatar's advocacy of political change everywhere but at home is rooted on the one hand in the recognition that transition is inevitable, and that Qatar is best served by being in front of the cart rather than behind it and on the other the seemingly naïve belief that the Gulf state itself can remain immune.

And that's what explains the crisis and the boycotting alliance's demands.

If Saudi Arabia and the UAE strive to maintain region's autocratic status quo to the degree possible by suppressing dissent and activism and projecting military as well as soft power, Qatar's strategy embraces degrees of change but is wholly built on soft power.

It is a strategy that is built on diversified gas sales; maintaining relations with all parties to position Qatar as a go-to-mediator; projecting the Gulf state as a global, cutting-edge sports hub; situating Qatar as a transportation hub connecting continents with a world-class airline; turning the Gulf state into a cultural hub with dazzling museums and arts acquisitions; and investing in Western blue chips and high-profile real estate.

Alongside diplomacy, economics, media and football, gas is increasingly emerging not only as a battlefield but also as a driver of the Gulf crisis. Gas may also prove to be a gauge for the timeframe that Saudi Arabia supported by the UAE has in mind and one reason why they have so far refused to contemplate unconditional negotiations and compromise.

The significance of gas was highlighted when The Wall Street Journal recently disclosed that US officials had prevented Saudi Arabia prior to the declaration of the boycott from invading the Gulf states and seizing Qatar's operations in the world's largest gas field.

Taking control of Qatari fields would have not only forced Qatar, the world's largest liquified natural gas (LNG) exporter, to effectively surrender, but also turned Saudi Arabia into the world's second-biggest exporter overnight.

If gas proves to be a major driver of the rift, then recently announced Saudi plans to become a major gas player suggest that the dispute could take at least another six years, if not a decade, to resolve.

Amin Nasser, the chief executive of Saudi national oil company Aramco said during the World Economic Forum in January that he expected US\$150 billion to be invested in the Saudi gas sector over the next ten years. Mr. Nasser envisioned gas production increasing from 14 billion standard cubic feet to 23 billion by 2030.

Saudi energy minister Khalid al-Falih said in April following the disclosure of recently discovered major reserves in the Red Sea that the kingdom may achieve its goal in five to six years.

In the meantime, Saudi Arabia is pushing to become a major gas trader and marketeer, primarily in the spot and short-term markets, by partnering with producers across the globe, including in the Russian Arctic.

The kingdom has expressed an interest in acquiring a 30 percent stake in Russia's Novatek Arctic LNG project. Access to the project's gas would allow Saudi Arabia to negotiate long-term deals and/or sell cargoes on the spot market or increase domestic supply.

Aramco agreed in May to buy a 25 percent stake in Sempra Energy's Texas liquefied natural gas terminal in one of the biggest gas deals ever. The deal involves a 20-year agreement under which Saudi Arabia would buy 5 million tons of gas annually from Sempra's Port Arthur plant, due to begin operations in 2023.

Qatar has partnered with Exxon Mobil Corp. in a \$10 billion LNG plant in Texas and has plans to pour a total of US\$20 billion into US oil and gas fields.

The Saudi Qatari gas rivalry is also playing out elsewhere.

An Aramco delegation visited Pakistan in April to discuss gas sales as a way of addressing the South Asian country's energy shortage as it opens its multiple gas fields to foreign investors. Qatar responded by lowering the price of its offering in a move that appeared to give it an advantage despite the kingdom's increasingly hefty investment in Pakistan.

The prospect that Saudi Arabia and the UAE may only be willing to seek an end to the Gulf crisis once the kingdom has secured its position as a major gas exporter

would mean that their boycott of Qatar would still be in place when the Gulf state hosts the World Cup in 2022.

That, more than FIFA president Gianni Infantino's unsuccessful ploy to persuade Qatar to agree to an expansion of the 2022 tournament from 32 to 48 teams, could prove to be a potential icebreaker.

The tournament puts Qatar's detractors in a bind. It will be the first time that the world's foremost mega sporting event is held in the Arab world, a soccer crazy region and even more poignantly, in the boycotting Gulf states' backyard.

Yet, the boycott bans nationals of the boycotting states from travel to Qatar. Even if fans were to defy the boycott, they would have to go to greater expense and accept more complicated logistics because of the rupture in air and land links.

As a result, boycotting states, in a bid to cater to domestic demand and stave off potential protests, could be forced to breach their own embargo and potentially create an opportunity to put an end to the boycott.

For now, that may seem a long shot and much can change in the coming three years. But if the status quo remains unchanged, soccer could emerge as the Gulf's best hope.

This story was first published by [Global Village Space](#).

Dr. James M. Dorsey is a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies, an adjunct senior research fellow at the National University of Singapore's Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg's Institute of Fan Culture.

Το ποδόσφαιρο ενδέχεται να είναι αυτό που θα «σπάσει τον πάγο» στην κρίση του Κόλπου

Του James M. Dorsey

Μια ηχητική έκδοση αυτού του άρθρου είναι διαθέσιμη σε Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, Pocket Casts και Tumblr

Τελικά, ήταν στο ποδοσφαιρικό γήπεδο που το Κατάρ, οικοδεσπότης του Παγκόσμιου Κυπέλλου 2022, κατάφερε να αντιπαρέλθει οριστικά το οικονομικό και διπλωματικό μποϊκοτάζ που είχε επιβληθεί εναντίον του με πρωτοβουλία των ΗΑΕ και της Σαουδικής Αραβίας, καθώς η κρίση εισερχόταν στο τρίτο έτος της χωρίς προοπτική επίλυσης.

Η κίνηση της παγκόσμιας ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας, FIFA, να εγκαταλείψει τα σχέδια που υποστήριζαν η Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ για διεύρυνση του Παγκοσμίου Κυπέλλου 2022 από 32 σε 48 ομάδες, μόλις μέρες πριν τη δεύτερη επέτειο του μποϊκοτάζ της 5^{ης} Ιουνίου, δεν θα μπορούσε να είχε έρθει σε πιο κατάλληλη στιγμή.

Η απόφαση της FIFA ήρθε στον απόηχο της απρόσμενης νίκης του Κατάρ στο Ασιατικό Κύπελλο Εθνών, ενώ ακολούθησαν φήμες ότι το Κρατικό Επενδυτικό Ταμείο των χωρών του Κόλπου βρισκόταν σε διαπραγματεύσεις για την απόκτηση του βρετανικού ποδοσφαιρικού συλλόγου Leeds United.

Η απόκτηση αυτή θα καθιστούσε το Κατάρ ιδιοκτήτη και δεύτερης κορυφαίας ευρωπαϊκής ομάδας, μετά την Paris Saint-Germain, και δυνητικά θα μετέφερε την ποδοσφαιρική διάσταση της ρήξης στην Premier League [Α' Εθνική Κατηγορία] της Αγγλίας, όπου αγωνίζεται και η Manchester City, ιδιοκτησίας ΗΑΕ, σε μια χρονική στιγμή που το ποδόσφαιρο έχει αναδυθεί ως πεδίο μάχης για τη ρήξη στον Κόλπο. Το ίδιο θα συνέβαινε και με την πιθανή απόκτηση της Manchester United από τη Σαουδική Αραβία.

Το ποδοσφαιρικό γήπεδο είναι μόνο ένα από τα πεδία όπου το Κατάρ κερδίζει πόντους τον τελευταίο καιρό. Μετά από τρία χρόνια μποϊκοτάζ, οι επικριτές του Κατάρ – η Σαουδική Αραβία, τα ΗΑΕ, το Μπαχρέιν και η Αίγυπτος – απέτυχαν τόσο να αναγκάσουν το Κατάρ να αποδεχθεί απαιτήσεις που θα υπονόμιζαν την ανεξαρτησία και την εθνική κυριαρχία του, όσο και να πείσουν τη διεθνή κοινότητα για τη νομιμότητα της προσέγγισής τους.

Το αντίθετο: το Κατάρ ευημερεί οικονομικά, καθώς με τη βοήθεια του Ομάν, της Τουρκίας και του Ιράν κατάφερε να αντισταθμίσει τη ρήξη της εφοδιαστικής αλυσίδας που προκλήθηκε από τη διακοπή των αεροπορικών συνδέσεων με τους επικριτές του και τον αποκλεισμό των μοναδικών επίγειων συνόρων του με τη Σαουδική Αραβία.

Εξάλλου, αντί να απομονωθεί σε διεθνές επίπεδο, το Κατάρ κατάφερε να εμβαθύνει τις σχέσεις του με τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις – τις Ηνωμένες Πολιτείες, την Κίνα, την Ευρώπη, τη Ρωσία, και την Ινδία – και να ενισχύσει τη θέση του ως μεσολαβητής ή σημαντικός παίκτης σε διαμάχες που μαίνονται από το Αφγανιστάν ως τη Γάζα.

Είναι ειρωνικό το γεγονός ότι το Κατάρ κατάφερε να μετατρέψει την κρίση στον Κόλπο σε ένα από τα λίγα ζητήματα, στα οποία συμφωνούν οι αντίπαλες παγκόσμιες δυνάμεις και να ενισχύσει το αδιέξοδο, στο οποίο έχουν βρεθεί οι επικριτές του. Η Ουάσιγκτον, το Πεκίνο, η Μόσχα, οι Βρυξέλλες και το Δελχί επιθυμούν να λήξει η κρίση του Κόλπου, αλλά δεν έχουν καταφέρει να πείσουν το Ριάντ και το Άμπου Ντάμπι ότι άπαντες θα έβγαιναν κερδισμένοι από μια λύση που θα επέτρεπε σε όλους τους εμπλεκόμενους να σώσουν τα προσχήματα, ακόμα κι εάν δεν ανταποκρινόταν πλήρως στις απαιτήσεις του ιθυνόντων του μποϊκοτάζ.

Οι απαιτήσεις αυτές αντανakλούσαν μια ευρύτερη πολιτική της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΑΕ που στοχεύει να διαμορφώσει την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, από την Κεντρική Ασία ως το Κέρασ της Αφρικής, κατά τα δικά τους πρότυπα και επιδιώκει να επιβάλλει στις κυβερνήσεις να συνταχθούν με τη γραμμή της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΑΕ που προάγει την απολυταρχία, απορρίπτει την πολιτική συμμετοχή, αντιτίθεται στο πολιτικό Ισλάμ και παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Οι επιβάλλοντες το μποϊκοτάζ απαιτούν από το Κατάρ να ευθυγραμμίσει τη στρατιωτική, πολιτική και κοινωνική πολιτική του με αυτές των άλλων κρατών του Κόλπου, να κλείσει το τηλεοπτικό δίκτυο Al Jazeera και άλλα μέσα ενημέρωσης που χρηματοδοτούνται από το Κατάρ, και να κλείσει όλες τις τουρκικές στρατιωτικές βάσεις στη χώρα.

Σχεδόν σαν επίπληξη προς τους ιθύνοντες του μποϊκοτάζ που απαίτησαν, επιπλέον, από το Κατάρ να ανακαλέσει την υπηκοότητα που είχε απονεμηθεί σε πολιτικούς πρόσφυγες από τη Σαουδική Αραβία, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, την Αίγυπτο και το Μπαχρέιν, στην τρίτη επέτειο επιβολής του μποϊκοτάζ το Κατάρ ψήφισε τον πρώτο νόμο για το άσυλο στην περιοχή.

Ο νόμος αφορά συγκεκριμένα υποστηρικτές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δημοσιογράφους, συγγραφείς και ερευνητές, πολιτικούς και θρησκευτικούς ακτιβιστές και υπέρ εθνικών μειονοτήτων, καθώς και πρώην ή τρέχοντες αξιωματούχους που αντιτίθενται στις πολιτικές των κυβερνήσεων τους και απειλούνται με διώξεις.

Ασφαλώς, η στάση του Κατάρ ως υποστηρικτής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έχει τόσες «τρύπες» όσο ένα κεφάλι ελβετικό τυρί. Στο εσωτερικό της χώρας, η ελευθερία του Τύπου είναι ανύπαρκτη. Τον Μάιο, η κυβέρνηση έκλεισε ξαφνικά το Κέντρο της Ντόχα για την Ελευθερία των Μέσων, αφού είχε απολύσει τους πρώτους δύο διευθυντές του διότι είχαν εκλάβει τον στόχο του οργανισμού κυριολεκτικά. Όσο ελεύθερο και αιχμηρό μπορεί να είναι το Al Jazeera στο περιφερειακό και διεθνές ρεπορτάζ του, τόσο προσεκτικό είναι να μην αποκαλύπτει τα «κουσούρια» του Κατάρ, ούτε να συνεχίζει το ρεπορτάζ σε βάθος όταν άπτεται συμφερόντων του Κατάρ.

Χρειάστηκε γενική κατακραυγή προκειμένου το Al Jazeera να απολύσει δύο δημοσιογράφους και να κατεβάσει ένα πρόσφατο βίντεο επτά λεπτών στα αραβικά, το οποίο είχε αναρτήσει στους λογαριασμούς του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης

και το οποίο υποστήριζε ότι οι Εβραίοι εκμεταλλεύονται το Ολοκαύτωμα και ότι το Ισραήλ «έχει αποκομίσει τα μεγαλύτερα οφέλη» από τη γενοκτονία.

Για να είμαστε δίκαιοι, το δίκτυο δήλωσε ότι το βίντεο «ήταν αντίθετο στα δημοσιογραφικά του πρότυπα» και επέβαλλε εκπαίδευση ευαισθητοποίησης κατά των διακρίσεων σε όλο το προσωπικό του.

Η αντίφαση στον τρόπο που το Κατάρ υπερασπίζεται την πολιτική αλλαγή οπουδήποτε αλλού εκτός από το εσωτερικό του έχει τις ρίζες της, αφενός στην αναγνώριση ότι η μετάβαση είναι αναπόφευκτη και ότι το συμφέρον του Κατάρ είναι να βρίσκεται μπροστά και όχι πίσω από τις εξελίξεις και, αφετέρου στη φαινομενικά αφελή πεποίθηση ότι η ίδια η χώρα μπορεί να παραμείνει απρόσβλητη.

Και αυτό εξηγεί την κρίση και τις απαιτήσεις της συμμαχίας που επέβαλε το μποϊκοτάζ.

Αν η Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ αγωνίζονται να διατηρήσουν το απολυταρχικό κατεστημένο της περιοχής στον βαθμό που αυτό είναι δυνατόν, καταστέλλοντας αντιφρονούντες και ακτιβιστές και προβάλλοντας τη στρατιωτική, αλλά και την «ήπια» ισχύ τους, η στρατηγική του Κατάρ εμπεριέχει βαθμούς αλλαγής, αλλά στηρίζεται εξολοκλήρου στην «ήπια» ισχύ.

Είναι μια στρατηγική που βασίζεται σε διαφοροποιημένες πωλήσεις φυσικού αερίου, στη διατήρηση σχέσεων με όλες τις πλευρές προκειμένου να τοποθετείται το Κατάρ ως δημοφιλής διαμεσολαβητής, στην προώθηση της χώρας ως σύγχρονου διεθνούς αθλητικού κόμβου, στην τοποθέτηση του Κατάρ ως συγκοινωνιακού κόμβου που συνδέει τις ηπείρους με μια παγκόσμιας κλάσης αεροπορική εταιρεία, στη μετατροπή του σε πολιτιστικό κόμβο με εντυπωσιακά μουσεία και αποκτήσεις σημαντικών έργων τέχνης, και στην επένδυση σε δυτικές εταιρείες υψηλής κεφαλαιοποίησης και σε ακίνητα υψηλού προφίλ.

Παράλληλα με τη διπλωματία, την οικονομία, τα μέσα και το ποδόσφαιρο, το φυσικό αέριο αναδεικνύεται όλο και περισσότερο όχι μόνο σε πεδίο μάχης, αλλά και σε κινητήρια δύναμη της κρίσης του Κόλπου. Το φυσικό αέριο μπορεί, επίσης, να αποδειχθεί ένδειξη για το χρονοδιάγραμμα που έχει κατά νου η Σαουδική Αραβία με την υποστήριξη των ΗΑΕ, και ένας λόγος που μέχρι στιγμής έχουν αρνηθεί να σκεφτούν το ενδεχόμενο διαπραγματεύσεων άνευ όρων και συμβιβασμού.

Η σημασία του φυσικού αερίου αναδείχθηκε όταν η εφημερίδα *The Wall Street Journal* αποκάλυψε πρόσφατα ότι αξιωματούχοι των ΗΠΑ είχαν αποτρέψει τη Σαουδική Αραβία, πριν από την ανακήρυξη του μποϊκοτάζ, από το να εισβάλλει στις χώρες του Κόλπου και να καταλάβει τις εγκαταστάσεις του Κατάρ στο μεγαλύτερο κοίτασμα φυσικού αερίου στον κόσμο.

Η κατάληψη των κοιτασμάτων του Κατάρ όχι μόνο θα είχε υποχρεώσει το Κατάρ, που είναι ο μεγαλύτερος εξαγωγέας υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) στον κόσμο, σε αναγκαστική παράδοση, αλλά επίσης θα είχε μετατρέψει τη Σαουδική Αραβία εν μία νυκτί σε δεύτερο μεγαλύτερο εξαγωγέα στον κόσμο.

Εάν το φυσικό αέριο αποδειχθεί σημαντικός παράγοντας της ρήξης, τότε τα πρόσφατα ανακοινωθέντα σχέδια της Σαουδικής Αραβίας να καταστεί κυρίαρχος παίκτης στο φυσικό αέριο υποδεικνύουν ότι η διαμάχη μπορεί να χρειαστεί τουλάχιστον άλλα έξι χρόνια, αν όχι και μία δεκαετία, για να επιλυθεί.

Ο Amin Nasser, διευθύνων σύμβουλος της εθνικής πετρελαϊκής εταιρείας της Σαουδικής Αραβίας, Aramco, είπε κατά τη διάρκεια του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ τον Ιανουάριο ότι περιμένει την εισροή επενδύσεων ύψους 150 δισεκατομμυρίων δολαρίων στον τομέα φυσικού αερίου της Σαουδικής Αραβίας μέσα στα επόμενα δέκα χρόνια. Ο κ. Nasser προέβλεψε ότι η παραγωγή φυσικού αερίου θα αυξηθεί από 14 δις πρότυπα κυβικά πόδια σε 23 δις έως το 2030.

Ο Σαουδάραβας υπουργός Ενέργειας, Khalid al-Falih, δήλωσε τον Απρίλιο, σε συνέχεια της αποκάλυψης της πρόσφατης ανακάλυψης σημαντικών κοιτασμάτων στην Ερυθρά Θάλασσα, ότι το βασίλειο μπορεί να επιτύχει τον στόχο του μέσα σε πέντε με έξι χρόνια.

Εντωμεταξύ, η Σαουδική Αραβία επιδιώκει να εδραιωθεί ως σημαντικός επενδυτής και έμπορος φυσικού αερίου, κυρίως στις αγορές άμεσης παράδοσης (spot) και στις βραχυπρόθεσμες αγορές, διαμέσου συνεταιρισμών με παραγωγούς σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένου στη Ρωσική Αρκτική Ζώνη.

Το βασίλειο έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον για την απόκτηση μεριδίου 30 τοις εκατό στο έργο Novatek Arctic LNG της Ρωσίας. Η πρόσβαση στο φυσικό αέριο του έργου θα επιτρέψει στη Σαουδική Αραβία να διαπραγματεύεται μακροπρόθεσμες συμφωνίες ή/και να πουλάει φορτία στις αγορές spot, ή να αυξήσει την εγχώρια παραγωγή.

Η Aramco συμφώνησε τον Μάιο να αγοράσει μερίδιο 25 τοις εκατό στις εγκαταστάσεις υγροποιημένου φυσικού αερίου στο Τέξας της εταιρείας Semptra Energy, σε μια από τις μεγαλύτερες συμφωνίες φυσικού αερίου που έγιναν ποτέ. Βάσει της συμφωνίας, με 20ετή διάρκεια, η Σαουδική Αραβία θα αγοράζει 5 εκατομμύρια τόνους φυσικού αερίου ετησίως από τη μονάδα της Semptra στο Πορτ Άρθουρ, η οποία προβλέπεται να τεθεί σε λειτουργία το 2023.

Το Κατάρ έχει συνάψει συμφωνία με την Exxon Mobil Corp. για μια μονάδα υγροποιημένου φυσικού αερίου αξίας 10 δις δολάρια ΗΠΑ στο Τέξας, και σχεδιάζει να επενδύσει συνολικά 20 δις δολάρια ΗΠΑ στους κλάδους πετρελαίου και φυσικού αερίου των ΗΠΑ.

Η διαμάχη Σαουδικής Αραβίας – Κατάρ για το φυσικό αέριο εξελίσσεται και αλλού.

Μια αντιπροσωπεία της Aramco επισκέφθηκε το Πακιστάν τον Απρίλιο, προκειμένου να συζητήσει τις πωλήσεις φυσικού αερίου ως έναν τρόπο αντιμετώπισης των ενεργειακών ελλείψεων που αντιμετωπίζει η χώρα της Νότιας Ασίας καθώς ανοίγει τα πολλαπλά κοιτάσματα φυσικού αερίου που διαθέτει σε ξένους επενδυτές. Το Κατάρ απάντησε μειώνοντας την τιμή της προσφοράς του, σε μια ενέργεια που φάνηκε να του δίνει το πλεονέκτημα, παρά την όλο και μεγαλύτερη επένδυση του βασιλείου στο Πακιστάν.

Η προοπτική ότι η Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ θα επιδιώξουν την επίλυση της κρίσης του Κόλπου μόνο εφόσον το βασίλειο θα έχει εξασφαλίσει τη θέση του ως βασικός εξαγωγέας φυσικού αερίου, θα σήμαινε ότι το μποϊκοτάζ του Κατάρ θα παραμείνει ενεργό και όταν το Κατάρ θα φιλοξενήσει το Παγκόσμιο Κύπελλο του 2022.

Αυτό, περισσότερο από την αποτυχημένη προσπάθεια του προέδρου της FIFA, Gianni Infantino, να πείσει το Κατάρ να συμφωνήσει στην επέκταση του τουρνουά του 2022 από 32 σε 48 ομάδες, μπορεί να αποδειχθεί ένας πιθανός τρόπος να «σπάσει ο πάγος».

Το τουρνουά φέρνει τους επικριτές του Κατάρ σε δύσκολη θέση. Θα είναι η πρώτη φορά που η σημαντικότερη μεγάλη αθλητική διοργάνωση του κόσμου θα πραγματοποιηθεί σε αραβική χώρα, μια περιοχή φανατική με το ποδόσφαιρο και, ακόμη χειρότερα, στην περιοχή των χωρών του Κόλπου που μποϊκοτάρουν.

Όμως, το μποϊκοτάζ απαγορεύει στους πολίτες των χωρών που συμμετέχουν σε αυτό να ταξιδέψουν στο Κατάρ. Ακόμη κι εάν οι φίλαθλοι αποφάσιζαν να αψηφήσουν το μποϊκοτάζ, θα έπρεπε να καταβάλλουν μεγάλα έξοδα και να αποδεχθούν πολύ πιο περίπλοκα ταξιδιωτικά σχέδια, εξαιτίας της ρήξης των αεροπορικών και επίγειων συνδέσεων.

Το αποτέλεσμα είναι ότι οι χώρες που συμμετέχουν στο μποϊκοτάζ μπορεί, προκειμένου να ικανοποιήσουν εγχώριες απαιτήσεις και να αποφύγουν τυχόν διαμαρτυρίες, να υποχρεωθούν να «σπάσουν» τον ίδιο τους τον αποκλεισμό και ενδεχομένως να δημιουργήσουν μια ευκαιρία να δοθεί τέλος στο μποϊκοτάζ.

Προς το παρόν, αυτό μπορεί να φαίνεται μάλλον απίθανο ενδεχόμενο και πολλά μπορεί να αλλάξουν μέσα στα επόμενα τρία χρόνια. Όμως, αν η κατάσταση παραμείνει ως έχει, το ποδόσφαιρο μπορεί να αναδειχθεί ως η μεγαλύτερη ελπίδα του Κόλπου.

Το παρόν δημοσιεύθηκε αρχικά στο Global Village Space.

Ο Δρ. James M. Dorsey είναι ανώτερος επιστημονικός συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών S. Rajaratnam του Τεχνικού Πανεπιστημίου Nanyang, επίκουρος ανώτερος ερευνητής στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης, και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Οπαδικής Κουλτούρας (Institute of Fan Culture) του Πανεπιστημίου του Wuerzburg.

4. ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ 2

Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage

By James M. Dorsey

A podcast version of this story is available on Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, Pocket Casts and Tumblr

The bitter Gulf rift between Qatar and its Saudi and United Arab Emirates-led detractors could spill on to the pitches of English soccer.

A flurry of reports suggest that the Gulf rivals are seeking to buy big name English clubs.

Abu Dhabi billionaire Sheikh Khaled bin Zayed Al Nahayan, a member of the emirate's ruling family, said this week that he had agreed terms with Newcastle United owner Mike Ashley to buy the Premier League club.

Meanwhile, Qatar reportedly was in talks to purchase Leeds United while Saudi Arabia has been rumoured to be circling Manchester United.

Stepped-up Gulf interest could take the region's rivalry from the European level, where the UAE's acquisition more than a decade ago of Manchester City and Qatar's buying of Paris Saint-Germain set examples, into a national competition.

While both acquisitions have on balance contributed to the UAE and Qatar's soft power despite hiccups, Manchester City's owner, City Football Group, has created a template for commercial exploitation of what are some of the Gulf states' most valuable brands by acquiring stakes in clubs in the United States, Australia, Japan, Spain, Uruguay and China.

The rush to buy British clubs is at least in part the latest round in the Gulf dispute that erupted two years ago with an alliance led by the UAE and Saudi Arabia declaring an economic and diplomatic boycott of Qatar.

Qatar has so far emerged on top with its unexpected winning of the Asian Cup early this year in of all places Abu Dhabi and its successful thwarting earlier this month of UAE-Saudi-backed efforts by world soccer body FIFA to force it to expand the 2022 World Cup from 32 to 48 teams.

Qatar's victories came on the back of a series of failed or at best partially successful Saudi and UAE efforts to enhance their influence in global soccer governance that would have enabled them to pressure the Gulf state.

The rush also suggests that the soft power gains of Gulf states seeking to project themselves in ways that contrast starkly with their image as autocratic and often brutal

violators of human rights, including widely criticised migrant labour systems, outweigh the associated reputational risks.

That assessment is borne out by Manchester City fans' enthusiastic embrace of the club's Emirati owners and willingness to ignore the country's human rights record.

Singing to the tune of African American 1920s classic Kum Ba Ya (Come by Here), fans chant "Sheikh Mansour m'lord, Sheikh Mansour, oh lord, Sheikh Mansour," a reference to Sheikh Mansour bin Zayed, Manchester City's owner, UAE minister of presidential affairs and half-brother of UAE president Khalifa bin Zayed Al Nahyan.

Like Sheikh Mansour, Newcastle's buyer Sheikh Khaled, whose business ties appear to be more with Dubai than Abu Dhabi, is likely to project his acquisition as personal even if the Emirates' de facto ruler, Crown Prince Sheikh Mohammed bin Zayed, keeps a tight lid on government as well as family affairs.

The Gulf states, responding differently to criticism, have nevertheless not had an easy ride in seeking to garner soft power and polish tarnished images.

In contrast to the UAE and Saudi Arabia who seldom respond to their critics, Qatar has reacted to an avalanche of criticism since its winning of the 2022 World Cup hosting rights by engaging with its detractors.

Although too little too late for its more strident critics, Qatar has made substantial changes to its kafala or sponsorship system that puts employees at the mercy of their employers. To be fair, so has the UAE even if it did so less because of pressure by human rights and labour groups and more as part of an effort to project itself as a model, cutting edge 21st century state.

Nonetheless, both the UAE and Qatar could see their reputational gains undermined if legal proceedings involving their soccer business practices go against them.

Manchester City has reacted angrily to an investigation by European soccer body UEFA into allegations of financial fair play irregularities, which could lead to a Champions League ban.

The chairman and chief investigator of UEFA's club financial control body investigatory chamber, Yves Leterme, has referred the allegations to the group's adjudicatory chamber to issue a ruling.

Similarly, Paris Saint-Germain president, UEFA executive committee member and chairman of Qatar's television network beIN Sports Nasser Al-Khelaifi was last week charged in France with corruption in connection with the bidding process for this year's world athletics championships in Qatar.

In an argument that could spread to Britain, Javier Tebas, the president of La Liga, Spain's top soccer league, denounced Manchester City and Paris Saint-Germain as "state-run clubs, one off petrol money, one off gas" that should be expelled from European competitions as threats to the sport.

Echoing Manchester City fans' rejection of criticism of the UAE as "racist," the club's chairman, Khaldoon al Mubarak, dismissed Mr. Tebas' assertions as ethnic slurs.

That's a tactic that likely will work as long as fans such as Howard Hockin concede that they may be "hypocrites" who "don't care about human rights in the Middle East."

A Manchester City podcaster, Mr. Hockin adds: "Abu Dhabi is an up-and-coming country, and it wanted to boost its profile. It's a PR thing, and we're fine with that... I should care but I don't. I should care about where my shoes come from – if they've been made by slave labour – but I don't. I don't look to football for my moral code. I don't think I've sold my soul to support Man City."

The question is whether Mr. Hockin would stick to his position if the business practices of his club's owner or the politics of the UAE become a liability rather than an asset. With Mr. Al-Khelaifi's legal issues, the same question could confront Paris Saint-Germain fans.

Dr. James M. Dorsey is a senior fellow at Nanyang Technological University's S. Rajaratnam School of International Studies, an adjunct senior research fellow at the National University of Singapore's Middle East Institute and co-director of the University of Wuerzburg's Institute of Fan Culture.

Ενδιαφέρον για βρετανικούς ποδοσφαιρικούς συλλόγους: οι αγοραστές από τον Κόλπο έρχονται με βαρίδια στις αποσκευές τους

Του James M. Dorsey

Μια ηχητική έκδοση αυτού του άρθρου είναι διαθέσιμη σε Soundcloud, Itunes, Spotify, Stitcher, TuneIn, Spreaker, Pocket Casts και Tumblr

Η σκληρή διαμάχη μεταξύ του Κατάρ και των επικριτών του με επικεφαλής τη Σαουδική Αραβία και τα ΗΑΕ ενδέχεται σύντομα να εκδηλωθεί και στους αγωνιστικούς χώρους του αγγλικού ποδοσφαίρου.

Μια σειρά από ρεπορτάζ αναφέρουν ότι οι ανταγωνιστές του Κόλπου επιδιώκουν να αγοράσουν μεγάλους αγγλικούς συλλόγους.

Ο εκατομμυριούχος σείχης Khaled bin Zayed Al Nahayan από το Άμπου Ντάμπι, μέλος της βασιλικής οικογένειας του εμιράτου, ανακοίνωσε αυτή την εβδομάδα ότι συμφώνησε τους όρους με τον ιδιοκτήτη της Newcastle United, Mike Ashley προκειμένου να αγοράσει τον σύλλογο που αγωνίζεται στην Premier League [Α' Εθνική Αγγλίας].

Παράλληλα, υπάρχουν αναφορές ότι το Κατάρ διαπραγματεύεται την αγορά της Leeds United ενώ σύμφωνα με φήμες, η Σαουδική Αραβία τριγυρίζει την Manchester United.

Το αυξημένο ενδιαφέρον από τον Κόλπο μπορεί να μεταφέρει την αντιπαλότητα της περιοχής από το ευρωπαϊκό επίπεδο, όπου η απόκτηση πριν από μια δεκαετία και παραπάνω της Manchester City από τα ΗΑΕ και η αγορά της Paris Saint-Germain από το Κατάρ έδωσαν το παράδειγμα, στο πεδίο του εθνικού ανταγωνισμού.

Και οι δυο αποκτήσεις, σε τελική ανάλυση, συνέβαλλαν στην ενίσχυση της «ήπιας» ισχύος των ΗΑΕ και του Κατάρ, παρά τα όποια προβλήματα. Ωστόσο, ο όμιλος City Football Group, ιδιοκτήτης της Manchester City, έχει δημιουργήσει το πρότυπο για την εμπορική αξιοποίηση μερικών από τις πιο πολύτιμες μάρκες των χωρών του Κόλπου, με την απόκτηση μεριδίων σε συλλόγους στις ΗΠΑ, την Αυστραλία, την Ιαπωνία, την Ισπανία, την Ουρουγουάη και την Κίνα .

Η σπουδή για την αγορά βρετανικών συλλόγων είναι τουλάχιστον εν μέρει ο πιο πρόσφατος γύρος της διαμάχης του Κόλπου, που ξέσπασε πριν από δύο χρόνια, όταν μια συμμαχία με επικεφαλής τα ΗΑΕ και τη Σαουδική Αραβία επέβαλλαν οικονομικό και διπλωματικό μποϊκοτάζ στο Κατάρ.

Μέχρι στιγμής, το Κατάρ φαίνεται να βγαίνει κερδισμένο, με την ανέλπιστα νίκη του Ασιατικού Κυπέλλου Εθνών νωρίτερα φέτος, και μάλιστα στο Άμπου Ντάμπι, και

την επιτυχημένη αποτροπή νωρίτερα αυτόν τον μήνα των προσπαθειών, με την υποστήριξη Σαουδικής Αραβίας-ΗΑΕ, της παγκόσμιας ποδοσφαιρικής ομοσπονδίας FIFA να του επιβάλλει την επέκταση του Παγκοσμίου Κυπέλλου 2022 από 32 σε 48 ομάδες.

Οι επιτυχίες του Κατάρ ακολούθησαν μια σειρά από αποτυχημένες ή στην καλύτερη περίπτωση εν μέρει μόνο επιτυχημένες προσπάθειες της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΑΕ να διευρύνουν την επιρροή τους στη διακυβέρνηση του διεθνούς ποδοσφαίρου που θα τους επέτρεπε να ασκήσουν πίεση στο Κατάρ.

Η σπουδή τους υποδεικνύει, ακόμα, ότι τα κέρδη «ήπιας» ισχύος των κρατών του Κόλπου που επιδιώκουν να προβληθούν με τρόπους που έρχονται σε οξεία αντίθεση με την εικόνα τους ως απολυταρχικών και συχνά βίαιων καταπατητών των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων συστημάτων εργασίας μεταναστών που αποτελούν ευρέως αντικείμενο επικρίσεων, υπερτερούν των σχετικών κινδύνων απώλειας φήμης.

Η εκτίμηση αυτή ενισχύεται από την ενθουσιώδη αποδοχή των νέων ιδιοκτητών από τα Εμιράτα από τους οπαδούς της Manchester City, και της προθυμίας τους να αγνοήσουν τις επιδόσεις της χώρας στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Στον ρυθμό του κλασικού αφροαμερικανικού ύμνου της δεκαετίας του 1920, *Kumbaya (Come by Here)*, οι οπαδοί τραγουδούν «Σεΐχη Mansour άρχοντά μου, Σεΐχη Mansour, αχ άρχοντά μου, Σεΐχη Mansour», μια επίκληση στον Σεΐχη Mansour bin Zayed, ιδιοκτήτη της Manchester City, υπουργό Προεδρικών Υποθέσεων των ΗΑΕ, και ετεροθαλή αδερφό του προέδρου των ΗΑΕ, Khalifa bin Zayed Al Nahyan.

Όπως ο Σεΐχης Mansour, έτσι και ο νέος ιδιοκτήτης της Newcastle, Σεΐχης Khaled, του οποίου οι επιχειρηματικοί δεσμοί φαίνεται να είναι περισσότερο με το Ντουμπάι παρά με το Άμπου Ντάμπι, είναι πιθανόν να προβάλλει το απόκτημά του ως προσωπικό, ακόμα κι εάν ο de facto ηγέτης των Εμιράτων, ο Πρίγκηπας Διάδοχος Σεΐχης Mohammed bin Zayed, κρατάει σφιχτά τα γκέμια στις κυβερνητικές όσο και στις οικογενειακές υποθέσεις.

Τα κράτη του Κόλπου, ανταποκρινόμενα με διαφορετικούς τρόπους στην κριτική, συνολικά δεν είχαν εύκολο δρόμο στην προσπάθειά τους να συγκεντρώσουν «ήπια» ισχύ και να «γυαλίσουν» την αμαυρωμένη εικόνα τους.

Σε αντίθεση με τα ΗΑΕ και τη Σαουδική Αραβία, που σπανίως απαντούν στους επικριτές τους, το Κατάρ έχει αντιδράσει σε μια χιονοστιβάδα κριτικής από τότε που κέρδισε τη διοργάνωση του Παγκοσμίου Κυπέλλου 2022, εμπλεκόμενο σε διάλογο με τους επικριτές του.

Αν και οι πιο σκληροί επικριτές του θεωρούν ότι είναι και καθυστερημένες και ανεπαρκείς, το Κατάρ έχει κάνει σημαντικές αλλαγές στο σύστημα αναδοχής γνωστό ως kafala που θέτει τους εργαζόμενους στο έλεος των εργοδοτών τους. Για να είμαστε δίκαιοι, το ίδιο έχουν κάνει και τα ΗΑΕ, αν και το έκαναν όχι τόσο λόγω της πίεσης από ομάδες υπέρ των ανθρωπίνων και εργασιακών δικαιωμάτων, αλλά περισσότερο ως μέρος μιας προσπάθειας να προβληθούν ως ένα πρότυπο, σύγχρονο κράτος του 21ου αιώνα.

Παρόλα αυτά, τόσο τα ΗΑΕ όσο και το Κατάρ μπορεί να δουν τα οφέλη για τη φήμη τους να υπονομεύονται, εάν οι νομικές διαδικασίες που αφορούν τα ποδοσφαιρικά τους εγχειρήματα αποβούν εναντίον τους.

Η Manchester City έχει αντιδράσει με θυμό σε μια έρευνα της ευρωπαϊκής ομοσπονδίας ποδοσφαίρου UEFA σχετικά με κατηγορίες για παρατυπίες ως προς το οικονομικό «ευ αγωνίζεσθαι», που θα μπορούσε να οδηγήσει σε αποκλεισμό της ομάδας από το Champions League.

Ο πρόεδρος και βασικός ερευνητής του ερευνητικού τμήματος του σώματος οικονομικού ελέγχου συλλόγων της UEFA, Yves Leterme, έχει παραπέμψει τις κατηγορίες στο δικαστικό τμήμα της ομοσπονδίας για την έκδοση απόφασης.

Παρομοίως, εναντίον του προέδρου της Paris Saint-Germain, μέλους της εκτελεστικής επιτροπής της UEFA και προέδρου του τηλεοπτικού δικτύου του Κατάρ beIN Sports, Nasser Al-Khelaifi, την περασμένη εβδομάδα στη Γαλλία απαγγέλθηκαν κατηγορίες για διαφθορά σε σχέση με τη διαγωνιστική διαδικασία για το φετινό παγκόσμιο πρωτάθλημα κλασικού αθλητισμού στο Κατάρ.

Προτάσσοντας ένα επιχείρημα που ενδέχεται να εξαπλωθεί και στη Βρετανία, ο Javier Tebas, πρόεδρος της La Liga, της κορυφαίας εθνικής ποδοσφαιρικής κατηγορίας της Ισπανίας, αποκήρυξε τη Manchester City και την Paris Saint-Germain ως «κρατικούς συλλόγους, ο ένας με λεφτά από πετρέλαιο και ο άλλος από αέριο» που θα έπρεπε να αποβληθούν από τα Ευρωπαϊκά πρωταθλήματα ως απειλές για το άθλημα.

Απηχώντας τους οπαδούς της Manchester City που απέρριψαν την κριτική κατά των ΗΑΕ για «ρατσισμό», ο πρόεδρος του συλλόγου, Khaldoon al Mubarak, απέρριψε τους ισχυρισμούς του κ. Tebas ως εθνοτική προσβολή.

Αυτή η τακτική μπορεί να λειτουργήσει όσο οπαδοί όπως ο Howard Hockin αποδέχονται ότι μπορεί να είναι «υποκριτές» που «δεν νοιάζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Μέση Ανατολή».

Ο κ. Hockin, που έχει μια διαδικτυακή εκπομπή ήχου (podcast) για τη Manchester City, συμπληρώνει: «Το Άμπου Ντάμπι είναι μια ανερχόμενη χώρα, και ήθελε να αναβαθμίσει το προφίλ της. Είναι θέμα δημοσίων σχέσεων, κι εμείς είμαστε εντάξει μ' αυτό... Θα έπρεπε να με νοιάζει, αλλά δε με νοιάζει. Θα έπρεπε να με νοιάζει από πού έρχονται τα παπούτσια μου –αν κατασκευάζονται με καταναγκαστική εργασία– αλλά δε με νοιάζει. Δεν αναζητώ τον ηθικό μου κώδικα στο ποδόσφαιρο. Δεν πιστεύω ότι έχω πουλήσει την ψυχή μου για να υποστηρίξω τη Man City.»

Το ερώτημα είναι κατά πόσο ο κ. Hockin θα επέμενε στη θέση του αν οι επιχειρηματικές πρακτικές του ιδιοκτήτη του συλλόγου του ή οι πολιτικές των ΗΑΕ κατέληγαν να αποτελούν βάρος αντί για πλεονέκτημα. Με τα νομικά προβλήματα του κ. Al-Khelaifi, με το ίδιο ερώτημα μπορεί να βρεθούν αντιμέτωποι και οι οπαδοί της Paris Saint-Germain.

Ο Δρ. James M. Dorsey είναι ανώτερος επιστημονικός συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών S. Rajaratnam του Τεχνικού Πανεπιστημίου Nanyang, επίκουρος ανώτερος ερευνητής στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης, και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Οπαδικής Κουλτούρας του Πανεπιστημίου του Wuerzburg.

6. ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Στην παρούσα πτυχιακή εργασία, ανέλαβα την μετάφραση ενός τετρασέλιδου και ενός τρισελίδου άρθρου, τα οποία υπάγονται στην κατηγορία των πληροφοριακών κειμένων και έχουν να κάνουν με το ποδόσφαιρο και την ιστορία του τα τελευταία χρόνια. Η γλώσσα - πηγή του αποσπάσματος είναι η αγγλική και η γλώσσα - στόχος είναι η ελληνική. Ο επικοινωνιακός στόχος των πληροφοριακών κειμένων είναι η μετάδοση μιας πληροφορίας ή η ενημέρωση πάνω σε ένα θέμα με περιεκτικό, αξιόπιστο και πλήρη τρόπο (Γραμμενίδης 2005: 51). Χρησιμοποιείται η λογική διάσταση της γλώσσας και το κείμενο εστιάζει κυρίως στο περιεχόμενο. Παράλληλα όμως διαθέτει και στοιχεία **εκφραστικότητας**, αφού υπάρχουν σημεία που ο συγγραφέας μέσω έμμεσων χαρακτηρισμών εκφράζει την άποψή του (To be sure, Qatar's positioning of itself as a defender of human rights has holes in it that make it look like Emmenthaler cheese.) Χρησιμοποιούνται επίσης λογοτεχνικά στοιχεία, όπως μεταφορές (Soccer emerges as the Gulf crisis's potential icebreaker). Ο συνδυασμός των δύο αυτών ειδών επιτρέπει να χαρακτηρίσουμε τα κείμενα ως **υβριδικά**. Παρόλα αυτά, δεν αρκούν τα παραπάνω στοιχεία **εκφραστικότητας** ώστε να κατατάξουμε τα κείμενα στο εκφραστικό είδος, καθώς υπερισχύει ο πληροφοριακός τους χαρακτήρας. Τα κείμενα στόχος επιτελούν επίσης πληροφοριακή λειτουργία, ενώ διατηρήθηκαν όσο γινόταν τα στοιχεία εκφραστικότητας όπως οι μεταφορές.

Βασικό στοιχείο της κατανόησης και της επεξεργασίας ενός προς μετάφραση κειμένου είναι η αναγνώριση της κειμενικής λειτουργίας την οποία εξυπηρετεί. Σύμφωνα με το μοντέλο των τεσσάρων λειτουργιών της Nord (2001) οι κειμενικές λειτουργίες είναι οι εξής:

- α) η αναφορική λειτουργία, η οποία διακρίνεται περαιτέρω σε πληροφοριακή, κατευθυντήρια και διδακτική,
- β) η εκφραστική λειτουργία,

γ) η κλητική λειτουργία και

δ) η φατική λειτουργία.

Τα πρωτότυπα κείμενα ανήκουν στην κατηγορία των πληροφοριακών κειμένων και η κειμενική λειτουργία τους είναι αναφορική και παράλληλα πληροφοριακή. Σύμφωνα με τον Κελάνδρια (2016), εξαιρουμένων συγκεκριμένων κειμενικών ειδών τα περισσότερα κείμενα επιτελούν περισσότερες από μια λειτουργίες. Ο σκοπός του κειμένου πηγή είναι να διδάξει, να ενημερώσει, να μεταφέρει πληροφορίες, γνώσεις, ακόμα και προσωπικές εμπειρίες του συγγραφέα στον αναγνώστη σχετικά με το θέμα για το οποίο γίνεται αναφορά.

Η Reiss (1977/1989) αναφέρει πως «η μετάδοση της δεσπόζουσας λειτουργίας του κειμένου-πηγή είναι ο καθοριστικός συντελεστής με βάση τον οποίο κρίνεται το κείμενο στόχος». Στο δικό μας παράδειγμα, η λειτουργία του πρωτότυπου κειμένου έχει μεταδοθεί και στο μετάφρασμα. Δεδομένου μάλιστα πως ένα μετάφρασμα καθορίζεται από το σκοπό του, σύμφωνα με τη θεωρία του σκοπού των Reiss και Vermer (1984) είναι σημαντικό να αναφέρουμε πως στη συγκεκριμένη περίπτωση ο σκοπός του μεταφράσματος ταυτίζεται απόλυτα με τον σκοπό του πρωτότυπου κειμένου. Παράλληλα, είναι κατανοητό πως και το αναγνωστικό κοινό του μεταφράσματος θα είναι αντίστοιχο με αυτό του προς μετάφραση κειμένου.

Κατά τη διαδικασία της μετάφρασης ο μεταφραστής έρχεται αντιμέτωπος με ποικίλα προβλήματα τα οποία θα πρέπει, αρχικά να εντοπίσει και, στη συνέχεια να είναι σε θέση να τα υπερκεράσει, με τη βοήθεια ορισμένων τεχνικών. Όπως αναφέρει ο Κελάνδριας(2016) τα μεταφραστικά προβλήματα απορρέουν από το ίδιο το κείμενο αφετηρίας ως προϊόν μιας γλωσσοκουλτούρας.

Στη δεκαετία του 1970, ο Χανς Ζ. Βερμέρ εισήγαγε τον όρο «σκοπός» στη μεταφραστική θεωρία, ως τεχνικό όρο που υποδηλώνει τους στόχους της μετάφρασης και της πράξης του μεταφράζειν (Munday 2002: 133). Η συγκεκριμένη θεωρία επικεντρώνεται στο στόχο της μετάφρασης και στο πως αυτός επηρεάζει τις επιλογές του μεταφραστή στις μεθόδους και τις στρατηγικές που θα ακολουθήσει, ώστε να φτάσει σε ένα λειτουργικά επαρκές αποτέλεσμα. Σύμφωνα με τη θεωρία του σκοπού, ο μεταφραστής οφείλει να γνωρίζει για ποιο λόγο μεταφράζει ένα ΚΠ και ποια θα είναι η λειτουργία του ΚΣ. Στη συνέχεια, μελετήσαμε τα χαρακτηριστικά εκείνα που είναι απαραίτητα για τον καθορισμό του σκοπού του ΚΣ αφού πρώτα τα συγκρίναμε

με τα φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά του ΚΠ σύμφωνα με το μοντέλο που προτείνει η Nord (στο Munday 2002:139).

Εξωκειμενικοί συντελεστές

Σύμφωνα με τη Nord οι εξωκειμενικοί ή εξωτερικοί συντελεστές σχετίζονται με την επικοινωνιακή κατάσταση στο πλαίσιο της οποίας χρησιμεύει το κείμενο-πηγή και καθορίζουν την επικοινωνιακή λειτουργία του (Nord, 2005: 41).

Μέσο: Το ‘Soccer emerges as the Gulf crisis’s potential icebreaker’ και ‘Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage’ είναι ένα άρθρο 4 και 3 σελίδων. Το ΚΣ είναι ένα έγγραφο ψηφιακής μορφής.

Πομπός: Είναι ο συγγραφέας τους, James M. Dorsey, *ανώτερος επιστημονικός συνεργάτης της Σχολής Διεθνών Σπουδών S. Rajaratnam του Τεχνικού Πανεπιστημίου Nanyang, επίκουρος ανώτερος ερευνητής στο Ινστιτούτο Μέσης Ανατολής του Εθνικού Πανεπιστημίου της Σιγκαπούρης, και συν-διευθυντής του Ινστιτούτου Οπαδικής Κουλτούρας (Institute of Fan Culture) του Πανεπιστημίου του Wuerzburg.*

Δέκτης: Τα κείμενα πηγή απευθύνονται πρωτίστως στο αγγλόφωνο κοινό αφού η γλώσσα κυκλοφορίας του άρθρου είναι η αγγλική. Εν δυνάμει αναγνώστες μπορεί να είναι όλοι όσοι καταλαβαίνουν την αγγλική και ενδιαφέρονται να ενημερωθούν για το ποδόσφαιρο αλλά και την κρίση που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στον Κόλπο. Η ανάγνωση των συγκεκριμένων άρθρων απαιτεί στοιχειώδεις γνώσεις ποδοσφαίρου, ενώ είναι σχετικά απλά γραμμένα. Τα είδη των αναγνωστών ποικίλλουν καθώς μπορεί να είναι από άτομα με γνώσεις πάνω στα συγκεκριμένα ζητήματα αλλά και οποιοσδήποτε αναζητεί περαιτέρω ενημέρωση γι’ αυτά τα θέματα. Οι δέκτες των ΚΣ θα είναι Έλληνες πολίτες με στοιχειώδεις γνώσεις για τα συγκεκριμένα θέματα και κυρίως το ποδόσφαιρο.

Κίνητρο: Σκοπός του κειμένου-πηγή είναι να ενημερώσει τον αναγνώστη για τις συγκρούσεις που εξελίσσονται στον Κόλπο, τη θέση του Κατάρ αλλά και τον ρόλο που παίζει το ποδόσφαιρο σε όλο αυτό. Ακριβώς τον ίδιο σκοπό επιτελεί και το μετάφρασμα.

Χρόνος και τόπος πρόσληψης: Το άρθρο ‘Soccer emerges as the Gulf crisis’s potential icebreaker’ εκδόθηκε στις 7 Ιουνίου 2019 στο Global Village Space ενώ το άρθρο ‘Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage’ εκδόθηκε στις 29 Μαΐου 2019.

Ενδοκειμενικοί συντελεστές

Μετά τη σύγκριση του ΚΠ και του ΚΣ, πρέπει να αναλύσουμε το ΚΠ, ώστε να αποφασίσουμε ποιες θα είναι οι λειτουργικές προτεραιότητες της μεταφραστικής στρατηγικής. Οι ενδοκειμενικοί συντελεστές κατά τη Nord αποτελούν μόνο ένα από τα δυνητικά μοντέλα για την ανάλυση του ΚΠ (στο Munday 2002:139).

Θέμα: Πρόκειται για πληροφοριακά άρθρα που ασχολούνται με την πραγματικότητα του Κόλπου, τις εξελίξεις στο Κατάρ αλλά και την ανάμειξη του ποδοσφαίρου στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή. Παρουσιάζει εξελίξεις, μεταρρυθμίσεις και ανάλογα τις αντιδράσεις σε αυτά τα γεγονότα.

Περιεχόμενο: Ο αναγνώστης εισάγεται στο ζήτημα της κρίσης που επικρατεί στον Κόλπο, τις μεταρρυθμίσεις που γίνονται τα τελευταία χρόνια, το μποϊκοτάζ που ασκείται στο Κατάρ και τον ρόλο που καλείται να παίξει το ποδόσφαιρο σε αυτή την κατάσταση. Παρουσιάζει επίσης ορισμένα στοιχεία για την καθημερινότητα στην Μέση Ανατολή, τα οικονομικά συμφέροντα, τις διαμάχες καθώς την σταδιακή πρόοδο του Κατάρ. Τέλος, παρουσιάζεται η σημασία του ποδοσφαίρου σε αυτές τις περιοχές καθώς εκτός από το αποτέλεσε αιτία για πολλές συγκρούσεις φαίνεται πως στο τέλος θα γίνει η αφορμή για την άρση του μποϊκοτάζ.

Προϋποθέσεις: Ο James Dorsey υποθέτει πως ο αναγνώστης είναι ο μέσος πολίτης κάθε χώρας που κατανοεί την αγγλική. Μπορεί να έχει γνώσεις για το ποδόσφαιρο και για την κρίση του Κόλπου δεν το θεωρεί όμως δεδομένο. Τα άρθρα απευθύνονται σε οποιονδήποτε επιθυμεί να ενημερωθεί πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

Σύνθεση: Η συνοχή του ΚΠ επιτυγχάνεται με ποικίλους τρόπους. Κατά κύριο λόγο, χρησιμοποιούνται διαρθρωτικές λέξεις (*however, moreover, on the contrary, as a result κλπ.*). Λιγότερο συχνά συναντάμε επαναλήψεις σημαντικών λέξεων ή φράσεων (*..by a resolution that allows all parties to save face even if it falls far short of the boycotters demands. Those demands reflected...*). Υπάρχει επίσης νοηματική σύνδεση μεταξύ των παραγράφων.

Λεξιλόγιο: Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί σε γενικές γραμμές απλό και συνάμα ειδικό λεξιλόγιο λόγω του θέματος που αναλύει. Αν εξαιρέσουμε την ορολογία οικονομικών όρων και πολιτική ορολογία, το κείμενο διακατέχεται από ακρίβεια, είναι εύληπτο και κατανοητό για τον μέσο αναγνώστη ενώ χρησιμοποιείται κατά κύριο λόγο η αναφορική λειτουργία της γλώσσας. Ο Dorsey γράφει σε γ' ενικό πρόσωπο αφού παρουσιάζει και εξηγεί πληροφορίες. Προτιμάται επίσης η παθητική φωνή. Η προσωπική του άποψη διαφαίνεται από κάποια επίθετα που χρησιμοποιεί αλλά και από παρομοιώσεις (*Qatar's positioning of itself as a defender of human rights has holes in it that make it look like Emmenthaler cheese*). Ως εκ τούτου, το ύφος θα λέγαμε πως είναι σύνθετο με ειδησεογραφικό χαρακτήρα καθώς πραγματεύεται θέματα της επικαιρότητας αλλά και ζητήματα ευρύτερου ενδιαφέροντος που απασχολούν την κοινή γνώμη, διαθέτει στοιχεία επιστημονικότητας αλλά συνάμα είναι προσιτό και στον μέσο αναγνώστη. Ο συγγραφέας προσεγγίζει το θέμα τεκμηριωμένα χρησιμοποιώντας κάποιες φορές ειδικό λεξιλόγιο και έχει τα δικά του ύφος.

Προτασιακή δομή: Τα άρθρα που κλήθηκαν να μεταφράσω χαρακτηρίζονται από τις μεγάλες και περίπλοκες προτάσεις τους. Σε γενικές γραμμές, τα κείμενα διαθέτουν κύριες προτάσεις αλλά και πληθώρα δευτερευουσών προτάσεων που συνδέονται υποτακτικά. Κυριαρχεί το ασύνδετο σχήμα ενώ σε λιγότερο συχνά συναντάμε παρατακτική σύνδεση.

Υπερτεμαχιακά φαινόμενα: Ο Dorsey χρησιμοποιεί υπερτεμαχιακά στοιχεία για να επιστήσει την προσοχή σε κάποια σημεία. Για παράδειγμα, γίνεται χρήση εισαγωγικών, όταν αναφέρονται λόγια τρίτων (*the network said the video 'contravened its editorial standards', 'state-run clubs, one off petrol money, one off gas'*) ή σε χαρακτηρισμούς (*'racist'*).

Μεταφραστικά Προβλήματα

Παρακάτω ακολουθεί μια λίστα με τις ιδιαιτερότητες και τα προβλήματα που εντοπίστηκαν (κυρίως σε επίπεδο ορολογίας) στα κείμενα πηγή καθώς και τις στρατηγικές που ακολουθήθηκαν για την επίλυση αυτών των προβλημάτων κατά τη μεταφραστική διαδικασία.

Ορολογία

Τα άρθρα που επιλέχθηκαν για της ανάγκες τις παρούσας εργασίας δεν περιλαμβάνουν ιδιαίτερη ορολογία. Ωστόσο, δε λείπει η ορολογία οικονομικών και ποδοσφαιρικών όρων. Κληθήκαμε λοιπόν να μεταφράσουμε τα παραπάνω κείμενα με τον κατάλληλο τρόπο ώστε να είναι το ίδιο κατανοητά και για τον Έλληνα αναγνώστη. Όπως αναφέρει χαρακτηριστικά η Holz-Mänttari (στο Munday 2002: 132) όσον αφορά την ορολογία, αν το ΚΠ είναι εγχειρίδιο, οι τεχνικοί όροι πρέπει να διευκρινίζονται, όταν ο χρήστης του ΚΣ δεν έχει τεχνικές γνώσεις. Έτσι, οι ανάγκες του δέκτη είναι η πρώτη μας προτεραιότητα κατά τη μετάφραση της ορολογίας.

Όροι με πολλαπλές αποδόσεις στην ελληνική

Ο Όρος Gulf state είναι συχνός όρος των ΚΠ και βρήκα τις εξής αποδόσεις: Κράτος του Κόλπου, χώρα του Κόλπου, Κράτος του Περσικού Κόλπου, Κράτος του Αραβικού Κόλπου. Επέλεξα την απόδοση Χώρες του Κόλπου για να αποφύγω το πρόβλημα να τον χαρακτηρίσω Περσικό ή Αραβικό Κόλπο.

Κείμενο 1 ‘Soccer emerges as the Gulf crisis’s potential icebreaker’

Ο Όρος acquisition απαντάται ως απόκτηση και εξαγορά. Λόγω των συμφραζομένων αποφάσισα πως ο όρος απόκτηση ταιριάζει περισσότερο στο νόημα της πρότασης.

Ο όρος poignantly απαντάται ως έντονα, καυστικά ή ξεκάθαρα, παρόλα αυτά δεν το μετέφρασα κατά λέξη, φρόντισα όμως να μεταδοθεί και στην ελληνική πρόταση το νόημα/συναίσθημα που υπήρχε στο ΚΠ (*μια περιοχή παθιασμένη με το ποδόσφαιρο και ακόμη χειρότερα, στην περιοχή αυτών που ασκούν το μποϊκοτάζ.*)

Ο διεθνισμός status quo δεν έχει διατηρηθεί, αλλά μεταφράστηκε στα ελληνικά ώστε να είναι πιο προσιτό στους δέκτες, από όποιο υπόβαθρο κι αν προέρχονται.

Παρόλα αυτά ο διεθνισμός de facto στο άρθρο ‘Eyeing UK soccer clubs: Gulf buyers come with baggage’ διατηρήθηκε καθώς αποδίδει καλύτερα το νόημα από οποιαδήποτε άλλη εκδοχή (*o de facto ηγέτης των Εμιράτων*).

Ανθρωπωνύμια

Στα κείμενα υπάρχει πληθώρα ξενικών ονομάτων, μερικά από τα οποία θα μπορούσαν να αποδοθούν με απλή μεταγραφή και σύμφωνα με την αρχή της αντιστρεψιμότητας. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν τα παρακάτω: *Amin Nasser*→ *Αμίν Νάσσερ*, *Khalid al-Falih*→*Χαλίντ αλ Φάλι*, όμως καθώς αυτό δεν ήταν εφικτό να γίνει για όλα τα ονόματα και θα χαλούσε την αισθητική των άρθρων αποφάσισα να τα διατηρήσω όπως έχουν.

Όσον αφορά τα ονόματα των ποδοσφαιρικών ομάδων, εφημερίδων και εταιριών ακολουθήσαμε δύο τακτικές. Γενικά η μεταφορά των ονομάτων από ένα κείμενο πηγή σε ένα κείμενο στόχος αποτελεί πρόβλημα κατά τη διαδικασία της μετάφρασης. Στην περίπτωση κύριων ονομάτων, συνήθως ο μεταφραστής επιλέγει απλά να τα διατηρήσει στην αρχική τους μορφή στο μετάφρασμα. Στην περίπτωση ονομάτων γνωστών προσώπων και εφόσον υπάρχει ευρέως παγιωμένη απόδοση για αυτά, επιλέγουμε αυτή.

Ονόματα εφημερίδων όπως η *Wall Street Journal*, αλλά και εταιρίες παρέμειναν με τα αγγλικά ονόματα και δεν μεταφράστηκαν (*Aramco*, *Novatek*, *Exxon Mobil*, *Sempra Energy*). Το ίδιο ισχύει και για ονόματα ομάδων (*Paris Saint-Germain*, *Manchester City*).

7. Επίλογος

Φτάνοντας στο τέλος της παρούσας εργασίας διαπίστωσα για ακόμα μια φορά τη δυσκολία της μεταφραστικής διαδικασίας. Σκοπός μας ήταν η δημιουργία ενός ισοδύναμου κειμένου που θα έχει την ίδια επίδραση και στο ελληνικό κοινό, ενώ συνάμα θα το φέρει πιο κοντά στην πραγματικότητα της χώρας του Κόλπου και κυρίως του Κατάρ. Σαφώς, τα προβλήματα κατά τη διάρκεια της μεταφραστικής διαδικασίας δε θα μπορούσαν να λείπουν. Οι δυσκολίες αφορούσαν κυρίως όρους με πολλαπλές αποδόσεις και ανθρωπωνύμια. Ωστόσο, η ανάλυση του κειμένου και η έρευνα σε διαδικτυακές και όχι μόνο πηγές μας βοήθησαν να φτάσουμε στο επιθυμητό αποτέλεσμα. Παρά τις δυσκολίες που μπορεί να προέκυψαν κατά τη μεταφραστική διαδικασία του εν λόγω άρθρου, θεωρώ πως καταπιάστηκα με ένα ενδιαφέρον θέμα ακόμη και σε προσωπικό επίπεδο διότι τα τελευταία δύο χρόνια μένω και εργάζομαι στο Κατάρ.

8. Βιβλιογραφικές αναφορές

Κελάνδριας, Π. (2007): *Η Μετάφραση των Οικονομικών Κειμένων*, Αθήνα: Διάυλος.

Κελάνδριας, Π. (2016): *Λειτουργική Διδακτική της Μετάφρασης*, Αθήνα: Διάυλος.

Κεντρωτής, Γ. (1996): *Θεωρία και Πράξη της Μετάφρασης*, Αθήνα: Διάυλος.

Munday, J. (2002) Μεταφραστικές σπουδές: θεωρίες και εφαρμογές, μτφρ. Α. Φιλιππάτος. Αθήνα: Μεταίχμιο.

Nord, C. (2001): *Translation as a Purposeful Activity. Functionalist Approaches Explained*, Manchester: St. Jerome Publishing.

Reiss, K. (1977/1989): *Text types, translation and translation assessments*.

<https://el.glosbe.com>

<https://www.wordreference.com/>

<https://www.linguee.com/>